

Arrest

nr. 245 116 van 30 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. MUÑIZ ESPINOZA
& P. DECLERCQ
Gemeenteplein 25
3320 HOEGAARDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2020 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MUÑIZ ESPINOZA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 december 2018 komt de verzoekster, die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, België binnen en op diezelfde dag wordt zij te Koekelare in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat zij tot 6 maart 2019 wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied. Op 22 december 2018 huwt de verzoekster te Koekelare met F.S., die de Belgische nationaliteit heeft.

Na het huwelijk vertrekt de verzoekster terug naar Mauritius.

Op 26 april 2019 komt de verzoekster nogmaals België binnen en op 2 mei 2019 wordt zij te Koekelare in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) die geldig is voor een verblijf op het grondgebied tot 24 juli 2019.

Op 10 juli 2019 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg (bijlage 19ter).

Op 20 december 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 3 januari 2020 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg (bijlage 19ter).

Op 17 juni 2020 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 juni 2020 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.01.2020 werd ingediend door:

Naam: T. (...)

Voornaam: M. M. (...)

Nationaliteit: Mauritius

Geboortedatum: (...).1970

Geboorteplaats: R. H. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft op 03.01.2020 een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van echtgenote van dhr. S. F. (...) (RR: xxx) met de Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene loonfiches van N. J. (...) NV voor, periode oktober - december 2019. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de tewerkstelling bij deze werkgever sinds 20.03.2020 is beëindigd. Deze loonfiches zijn heden achterhaald. Er kan bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening gehouden worden met de inkomsten die voortvloeien uit een tewerkstelling die nog actueel is.

Uit diezelfde gegevens in het administratief dossier blijkt evenwel dat referentiepersoon sinds 23.03.2020 bij A. J. F. P. (...) NV tewerkgesteld is. Betrokkene heeft met betrekking tot de huidige tewerkstelling een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voorgelegd en een loonfiche. Gelet de tewerkstelling pas aanvang op 23.03.2020 kan heden (nog) niet gesteld worden dat referentiepersoon beschikt over stabiele inkomsten overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Met de loonfiches van G. (...) van betrokkene zelf, kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg. (zie Grondwettelijk Hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019)

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er heden niet kan vastgesteld worden dat referentiepersoon over stabiele inkomsten beschikt.

Betrokkene voldoet dan niet aan de voorwaarden van artikel 40 ter om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 16 juli 2020 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen. De laatst nuttige dag om een nota en het administratief dossier in te dienen was 24 juli 2020.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

2.2. De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel. In de uiteenzetting van het enig middel maakt de verzoekster tevens gewag van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“doordat in de beslissing d.d. 17 juni 2020 geoordeeld wordt dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in haar

hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, aangezien i.c. de referentiepersoon, nl. haar echtgenoot, niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen daar enkel rekening kan worden gehouden met de "inkomsten die voortvloeien uit een tewerkstelling die nog actueel is",

terwijl de verzoekende partij voldoet wel aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de unie conform artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijderingen van vreemdelingen aangezien de referentiepersoon, nl. haar echtgenoot, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, wel beschikt over 'stabiele bestaansmiddelen' overeenkomstig artikel 40ter, §2 Vw.,

terwijl de bestreden beslissing formeel en materieel diende gemotiveerd te zijn, zorgvuldig diende te worden genomen en het redelijkheidsbeginsel gerespecteerd diende te worden.

Toelichting

1.
Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

2.
Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat voor de toepassing van het hierboven aangehaalde artikel de echtgenoot van de verzoekende partij, nl. de heer F. S. (...), als referentiepersoon/familielid wordt beschouwd.

Artikel 40ter, §2 Vw. schrijft voor dat het familielid dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat het aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

3.
Vooreerst merkt de verzoekende partij op dat omtrent het 'toereikend' karakter van de bestaansmiddelen geen discussie bestaat in die zin dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld heeft dat de aanvraag enkel geweigerd wordt aangezien de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet 'stabiel' zijn. Hij heeft immers het volgende geoordeeld:

"De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, 2de lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er heden niet kan vastgesteld worden dat een de referentiepersoon over stabiele inkomsten beschikt."

Omtrent de regelmatigheid van de bestaansmiddelen bestaat er eveneens geen betwisting.

4.
Ten onrechte werd door de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing gesteld dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening kan worden gehouden met de inkomsten die voortvloeien uit een tewerkstelling die actueel is.

Dit is manifest onjuist.

In de bestreden beslissing worden de begrippen 'stabiele bestaansmiddelen' en 'stabiele tewerkstelling' ten onrechte gelijkgesteld.

Daar waar in artikel 40ter, §2 Vw. enkel gesteld wordt dat het familielid moet beschikken over 'stabiele bestaansmiddelen' wordt i.c. door de gemachtigde van de minister gesteld dat voor de toepassing van dat artikel enkel de inkomsten uit een 'stabiele tewerkstelling' in aanmerking kunnen worden genomen in de zin dat enkel loonbrieven van dezelfde werkgever als bewijs kunnen gelden.

In de redenering van de gemachtigde van de minister zouden aldus inkomsten die voortvloeien uit andere tewerkstellingen dan arbeidsovereenkomsten voor onbepaalde duur en van dezelfde werkgever, nooit in aanmerking kunnen worden genomen om vast te stellen dat er sprake is van 'stabiele bestaansmiddelen'.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

"Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt de betrokkene loon fiches van N. J. (...) NV voor, periode oktober-december 2019. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de tewerkstelling bij deze werkgever sinds 20.03.2020 is beëindigd. Deze loon fiches zijn heden achterhaald. Er kan bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening gehouden worden met de inkomsten die voortvloeien uit een tewerkstelling die nog actueel is.

Uit dezelfde gegevens in het administratief dossier blijkt evenwel dat de referentiepersoon sinds 23.03.2020 bij A. J. F. P. (...) NV tewerkgesteld is. Betrokkene heeft met betrekking tot de huidige tewerkstelling een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voorgelegd en één loon fiche. Gelet de tewerkstelling pas aanvang op 23.03.2020 kan heden (nog) niet gesteld worden dat de referentiepersoon beschikt over stabiele inkomsten overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet."

5.

Hoewel de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van de vraag of er voldaan is aan de in de voormelde bepaling gestelde vereiste van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en Uw Raad ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent en tevens onbevoegd is zijn veroordeling van de feiten in de plaats te stellen van de administratieve overheid (arrest van Uw Raad d.d. 3 april 2020, arrest nr. 234.830) kan in alle redelijkheid in casu niet worden gesteld dat de voorwaarden vermeld in artikel 40ter §2 Vw. niet vervuld zijn.

Aan de hand van de stukken kon de gemachtigde van de minister immers niet stellen dat de echtgenoot van de verzoekende partij niet beschikt over stabiele inkomsten (lees: bestaansmiddelen).

Uit de gegevens waarop de gemachtigde van de minister beschikte bij de beoordeling van de aanvraag blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij tot op heden c.q. ononderbroken tewerkgesteld is sinds 7 oktober 2019, d.i. kort na zijn terugkeer van Mauritius.

Uit de stukken blijkt immers dat de tewerkstellingsregime van haar echtgenoot verbeterd is en dus 'stabiel' is geworden aangezien van een regime van wekelijkse contracten bij de firma N. J. (...) NV tot 20 maart 2020 naar een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur is overgegaan bij de firma A. J. F. P. (...) NV vanaf 23 maart 2020.

De tewerkstelling van de referentiepersoon is aldus actueel en de inkomsten uit die tewerkstelling dienden in rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de aanvraag van de verzoekende partij.

Om van 'stabiele bestaansmiddelen' te kunnen spreken is het niet noodzakelijk dat het gaat over inkomsten afkomstig uit dezelfde werkgever.

Op dat punt is de motivering van de gemachtigde van de minister foutief, onredelijk en onzorgvuldig.

Het valt hoe dan ook niet te begrijpen hoe de gemachtigde van de minister tot die beslissing is gekomen.

6.

Uit de stukken blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij vanaf 7 oktober 2019 tot 20 maart 2020 tewerkgesteld werd bij de firma N. J. (...) NV en dit op basis van wekelijkse contracten.

De maatschappelijke zetel van deze firma is gevestigd te (...).

Vanaf 23 maart 2020 tot op heden is hij eveneens tewerkgesteld bij de firma A. J. F. P. (...) NV, met eveneens maatschappelijke zetel te (...), en dit op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur.

Beide firma's zijn gevestigd op hetzelfde maatschappelijk adres en de inhoud van de prestaties die door de echtgenoot van de verzoekende partij worden geleverd is dezelfde gebleven, met dien verstande dat i.p.v. een wekelijks contract aan hem een arbeidscontract van onbepaalde duur werd aangeboden, hetwelk hij aanvaard heeft.

De tewerkstelling van de referentiepersoon is aldus stabiel geworden precies omdat er van een arbeidsrelatie van wekelijkse tewerkstellingen werd overgegaan naar een arbeidscontract voor onbepaalde duur.

De gemachtigde ambtenaar kon in casu dan ook niet wettig stellen dat de loonfiches van zijn tewerkstelling bij de firma N. J. (...) NV achterhaald zijn en dat de bestaansmiddelen/inkomsten niet stabiel zijn o.w.v. de gewijzigde vorm van tewerkstelling, nl. van een wekelijks arbeidscontract naar een arbeidscontract van onbepaalde duur.

7.

Meer nog, in casu blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij van tewerkstelling is gewijzigd o.w.v. het feit dat de werkgever, handelend als twee verschillende vennootschappen, nl. N. J. (...) NV en A. J. F. P. (...) NV, hem wenste te behouden als bediende, al was het maar onder een andere vennootschapsnaam, doch met dezelfde taken als ervoor en op dezelfde plaats.

Verzoekende partij brengt de verklaring van de huidige werkgever van haar echtgenoot bij waarin het volgende wordt opgenomen:

"De heer S. (...) was eerst via uitzendarbeid bij ons te werkgesteld via N. (...) nv, daarna hebben wij hem een vast contract aangeboden. Het gaat bijgevolg om één en dezelfde job waarbij wij de heer S. (...) verder wensen te werk te stellen.

De heer S. (...) levert uitstekend werk en het valt bijgevolg te betreuren dat mede hierdoor zijn echtgenote in de problemen komt met haar verblijf.

Ik blijf volledig te uwer beschikking om samen tot een oplossing van deze situatie te komen. Bij verdere vragen aarzel niet ons te contacteren.

*Met de meeste hoogachting,
T. W. (...) voor A. J. (...)." (stuk 7).*

8.

Wat betreft het toereikend karakter van de inkomsten merkt de verzoekende partij onmiddellijk op dat in de bestreden beslissing reeds gesteld werd dat het inkomen toereikend is.

De verzoekende partij merkt hoe dan ook op dat sinds de datum van indiensttreding van de referentiepersoon, nl. 7 oktober 2019 tot 31 maart 2020, een maandelijks gemiddeld loon van 2.690,08 euro heeft verdiend, zelfs zonder rekening te houden met de technische werkloosheidsuitkering die uitbetaald werd voor de periode maart 2020, nl. 135,83 euro en 190,16 euro respectievelijk (stuk nr. 5).

Er kan tevens geen betwisting ontstaan omtrent het regelmatig karakter van de bestaansmiddelen.

9.

Uit alle elementen blijkt aldus dat de referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40ter, §2, 1ste lid van de vreemdelingenwet.

Hij beschikt dus over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Door te oordelen dat enkel en alleen rekening dient te worden gehouden bij de aanvraag met de inkomsten die voortvloeien uit een tewerkstelling die nog actueel is, schendt de bestreden beslissing artikel 40ter, § 2 Vw., de formele en de materiële motiveringsplicht.

Bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is de gemachtigde ambtenaar immers uitgegaan van een onjuist feitelijk gegeven, nl. dat er enkel en alleen rekening kan worden gehouden met een tewerkstelling die nog actueel is. In de zin dat enkel loonbrieven van dezelfde werkgever in rekening kunnen worden gebracht.

Hij heeft deze gegevens dan ook incorrect beoordeeld door geen rekening te houden met het arbeidscontract voor onbepaalde duur en loonbrief die neergelegd werden door de echtgenoot van de verzoekende partij en te oordelen dat hij niet over stabiele bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, §2 Vw. beschikt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624)

De gemachtigde ambtenaar is dan ook op onredelijke en onzorgvuldige wijze tot het besluit gekomen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt tevens aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een concrete feitenbevinding. Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden hetgeen in casu niet is gebeurd.

De bestreden beslissing is niet gesteund op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde dat de aanvraag van de verzoekster voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger wordt geweigerd omdat de referentiepersoon niet beschikt over stabiele inkomsten, nu de loonfiches van N.J. NV achterhaald zijn omdat deze tewerkstelling sinds 20 maart 2020 werd beëindigd. De gemachtigde licht toe dat er bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening kan worden gehouden met inkomsten die voortvloeien uit een tewerkstelling die nog actueel is. Daarnaast wordt een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij A.J.F.P. NV en een loonfiche voorgelegd. Hieromtrent stelt de gemachtigde dat deze tewerkstelling pas aanving op 23 maart 2020, zodat heden (nog) niet kan worden gesteld dat de inkomsten van de referentiepersoon stabiel zijn. Met de loonfiches van de verzoekster zelf wordt geen rekening worden gehouden omdat het de Belg is die moet aantonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken. Aangezien wordt vastgesteld dat de referentiepersoon niet over stabiele inkomsten beschikt, besluit de gemachtigde dat een behoeftanalyse overbodig is.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent aangezien zij deze motieven inhoudelijk betwist, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.2. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2. *De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekster.

3.2.3. Zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster ter staving van de bestaansmiddelenvereiste, zoals voorzien in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, onder meer de volgende documenten heeft voorgelegd:

- Loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode oktober – december 2019 bij N.J. NV;
- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur tussen de referentiepersoon en A.J.F.P. NV met bijhorende loonfiche voor de maand april 2020.

De gemachtigde oordeelt over deze stukken als volgt:

“Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene loonfiches van N. J. (...) NV voor, periode oktober - december 2019. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de tewerkstelling bij deze werkgever sinds 20.03.2020 is beëindigd. Deze loonfiches zijn heden achterhaald. Er kan bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening gehouden worden met de inkomsten die voortvloeien uit een tewerkstelling die nog actueel is.

Uit diezelfde gegevens in het administratief dossier blijkt evenwel dat referentiepersoon sinds 23.03.2020 bij A. J. F. P. (...) NV tewerkgesteld is. Betrokkene heeft met betrekking tot de huidige tewerkstelling een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voorgelegd en een loonfiche. Gelet de tewerkstelling pas aanvang op 23.03.2020 kan heden (nog) niet gesteld worden dat referentiepersoon beschikt over stabiele inkomsten overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.”

De verzoekster meent dat zij, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, wel degelijk heeft aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele bestaansmiddelen beschikt. Volgens de verzoekster oordeelt de gemachtigde ten onrechte dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening kan worden gehouden met de inkomsten die voortvloeien uit een tewerkstelling die nog actueel is. De verzoekster voert aan dat de gemachtigde het begrip ‘stabiele bestaansmiddelen’ verwacht met een ‘stabiele tewerkstelling’. De verzoekster benadrukt dat haar echtgenoot sinds 7 oktober 2019, dit is na zijn terugkeer uit Mauritius, ononderbroken is tewerkgesteld. De verzoekster werpt ook op dat het tewerkstellingsregime van haar echtgenoot stabiel is geworden aangezien hij van een regime van wekelijkse contracten naar een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur is gegaan.

Hoewel het niet kennelijk onredelijk is om op basis van een zeer recente tewerkstelling, waarvan enkel inkomsten gedurende één maand voorliggen, te stellen dat de bestaansmiddelen niet stabiel zijn, kan de verzoekster worden gevolgd dat er bij het beoordelen of de bestaansmiddelen stabiel zijn geen abstractie kan worden gemaakt van de inkomsten uit een vorige tewerkstelling om de enkele reden dat deze tewerkstelling beëindigd is. Dit geldt des te meer wanneer, zoals *in casu*, een vorige tewerkstelling, in het kader van een uitzendarbeid en op basis van wekelijkse contracten, wordt beëindigd om meteen daarna een nieuwe, voltijdse, tewerkstelling in het kader van arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur te kunnen aanvatten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde, vlak voorafgaand aan zijn beslissing, een uittreksel uit de Dolsis-databank heeft geraadpleegd. Hieruit bleek dat de referentiepersoon sinds 7 oktober 2019 tot en met 20 maart 2020 wekelijks als uitzendkracht tewerkgesteld was bij N. NV en dat hij met ingang van 23 maart 2020 tot op de datum van raadpleging (17 juni 2020) tewerkgesteld was door A.J.F.P. NV en dit niet in het kader van een uitzendarbeid. De verzoekster heeft bij de aanvraag een aantal loonfiches (telkens voor de periode van één week) van de uitzendarbeid bij N. NV voorgelegd, de op 18 maart 2020 opgestelde arbeidsovereenkomst voor bedienden van onbepaalde duur bij A.J.F.P. NV met vermelding van het bruto maandloon, en een loonfiche (voor de maand april 2020) met vermelding van het nettoloon uit de tewerkstelling bij A.J.F.P. NV. Gelet op de voormelde stukken die in het kader van de aanvraag werden voorgelegd, en gelet op de door de gemachtigde gekende tewerkstelling vanaf 7 oktober 2019 tot 20 maart 2020 en van 23 maart 2020 tot op de datum dat de bestreden beslissing werd getroffen (uittreksel Dolsis *d.d.* 17 juni 2020), komt het kennelijk onredelijk voor om te besluiten dat het niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon “heden” over stabiele inkomsten beschikt. Uit de gegevens waarover de gemachtigde beschikte, blijkt immers dat de Belgische referentiepersoon over een langere periode over een inkomen uit tewerkstelling beschikt, en meer nog, dat hij recentelijk van het (meer onzekere) statuut van uitzendkracht is overgestapt naar een voltijdse tewerkstelling als bediende met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Het gaat in deze omstandigheden elke redelijkheid te buiten om te besluiten dat er geen stabiele bestaansmiddelen zijn aangetoond om de enkele reden dat de Belgische referentiepersoon recent van job is veranderd.

De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat de verwerende partij dient te onderzoeken of de Belgische referentiepersoon een stabiele tewerkstelling bij eenzelfde werkgever of een stabiele bron van inkomsten heeft, doch wel of deze Belg over stabiele bestaansmiddelen beschikt. *In casu* is de Raad van oordeel dat er geen deugdelijke motivering werd geboden om te besluiten dat het niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon geen stabiele inkomsten heeft.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Hoger, onder punt 2.1., werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft overgemaakt.

3.2.4. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE